

Warszawa, 10.08.2022 r.

Dr hab., prof. ucz. Magdalena Zawisławska
Uniwersytet Warszawski
Wydział Polonistyki
Instytut Języka Polskiego

Recenzja

dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego

dr Joanny Łozińskiej

w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora habilitowanego

nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo,

wykonana na zlecenie Dziekana Wydziału Humanistycznego

Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie

1. Sylwetka Habilitantki

Pani Doktor Joanna Łozińska jest absolwentką Katedry Filologii Angielskiej UMK w Toruniu, gdzie w 1996 roku uzyskała tytuł magistra filologii angielskiej. Tytuł zawodowy magistra otrzymała na podstawie pracy *Metaphors in risk-related proverbs. A comparative study*, napisanej pod naukowym kierunkiem prof. dra hab. Aleksandra Szwedka. Habilitantka w 2010 roku obroniła na Uniwersytecie Warszawskim w Instytucie Neofilologii rozprawę doktorską pt. *Acquisition of dynamic senses of prepositions. A cognitive linguistic study*. Promotorem rozprawy była prof. dr hab. Elżbieta Górka, natomiast recenzentami były prof. dr hab. Maria Dakowska oraz prof. dr hab. Magdalena Smoczyńska. W latach 1998-2010 Doktor Joanna Łozińska pracowała w Zespole Kolegiów Nauczycielskich w Szczytnie, gdzie była kierownikiem specjalności *Język angielski*. Od 2007 roku Doktor Joanna Łozińska jest

zatrudniona w Katedrze Filologii Angielskiej UWM – najpierw jako asystent, a od 2010 roku jako adiunkt.

2. Ocena osiągnięcia naukowego, o którym mowa w art. 16 ust. 2 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (z 14 marca 2003 roku, ze zm.), jakim jest cykl wydawniczy, zatytułowany *Description of translational motion in satellite-framed languages. Evidence from Polish, Russian and English*

W skład osiągnięcia naukowego zatytułowanego *Description of translational motion in satellite-framed languages. Evidence from Polish, Russian and English* wchodzi pięć publikacji, które powstały w latach 2017–2019. Jest to monografia pt. *Path and Manner Saliency in Polish in Contrast with Russian. A Cognitive Linguistic Study* opublikowana w 2018 roku w wydawnictwie Brill, zaliczonym w wykazie wydawnictw MEiN do drugiego poziomu (300 punktów w naukach humanistycznych). Ponadto do cyklu wchodzi trzy artykuły – dwa autorskie oraz jeden współautorski, wszystkie opublikowane w recenzowanych czasopismach oraz jeden rozdział współautorski opublikowany w recenzowanej monografii wieloautorskiej. Wszystkie te publikacje można określić jako jednotematyczne – Autorka zajmuje się w nich problemem ruchu translacyjnego oraz sposobami wyrażania ruchu w językach angielskim, rosyjskim i polskim.

W monografii pt. *Path and Manner Saliency in Polish in Contrast with Russian. A Cognitive Linguistic Study* Doktor Joanna Łozińska zdecydowała się na bardzo ciekawy i przynoszący istotne odkrycia zabieg – wybrała do analizy języki sobie bliskie, należące do tej samej grupy języków słowiańskich, a według typologii Leonarda Talmy’ego zaliczane również do tej samej klasy – języków o ramie towarzyszącej. Dzięki temu wyniki badania pokazały po pierwsze, że typologia L. Talmy’ego nie do końca sprawdza się w przypadku języka polskiego, po drugie, że między nawet tak bliskimi językami widać istotne i zastanawiające różnice dotyczące sposobów leksykalnego kodowania ruchu.

Autorka w swojej monografii wykorzystuje również definicję ruchu L. Talmy’ego, aby wyodrębnić interesującą ją klasę czasowników. Uwzględnia w niej jedynie nieprzechodnie czasowniki oznaczające przemieszczanie się, natomiast wyklucza leksemę poruszania się, typu *trząść się* czy *klęknąć*. Dodatkowym kryterium wprowadzonym przez Autorkę jest wymóg, aby to w rdzeniu czasownika zawierał się semantyczny komponent wskazujący na przemieszczanie. Zatem czasowniki, typu *zderzyć się* lub *przysiąść się* nie są analizowane w monografii.

Niestety nie jest wyjaśnione, czemu Autorka w swojej pracy w ogóle nie odnosi się do wyjątkowo obszernej polonistycznej i slawistycznej literatury dotyczącej polskich czasowników ruchu, również często omawianych w aspekcie kontrastywnym i z wykorzystaniem teorii językoznawstwa kognitywnego. Opisem tej grupy leksemów zajmowali się m. in. Z. Strickałowa, C. Piernikarski, M. Grochowski, B. Bojar, H. Włodarczyk, H. Sędziak, R. Laskowki, Z. Kubiszyn-Mędrala i jeszcze wielu innych językoznawców. Część z tych prac jest kontrastywnych. W każdej z nich autorzy dokonują klasyfikacji czasowników ruchu. Właśnie klasyfikacja jest tu największym problemem metodologicznym, ponieważ w zależności od przyjętych założeń (tylko cechy semantyczne lub cechy semantyczne i morfologiczne) do tej grupy zalicza się od 18 do 190 jednostek leksykalnych. Zwykle podział tej grupy leksemów przebiega między czasownikami przemieszczania się (np. *toczyć się, płynąć, iść*) i czasownikami poruszania się bez zmiany położenia obiektu w przestrzeni (np. *drżeć, kiwać się, machać*). Joanna Łozińska wyróżnia w swojej monografii 57 polskich czasowników ruchu, wykorzystując głównie ich cechy semantyczne. Jednak brak odniesienia do literatury przedmiotu sprawia, że nie bardzo wiadomo, co nowego wnosi jej propozycja klasyfikacji czasowników ruchu w stosunku do już istniejących podziałów.

Dużo ciekawsza i zdecydowanie nowatorska jest szczegółowa analiza wybranych czasowników ruchu i konkluzja z tego wynikająca. Autorka wykazuje, że wbrew klasyfikacji L. Talmy'ego aż 35% badanych czasowników zawiera semantyczny komponent ścieżki, co zwłaszcza charakteryzuje czasowniki oznaczające ruch pionowy. Autorka stawia interesującą tezę, że polszczyzna ewoluuje w stronę języków o ramie czasownikowej. Obserwację tę potwierdza analiza porównawcza danych z dwóch źródeł – powieści M. Bułhakowa, *Mistrz i Małgorzata* oraz książki J. Brzechwy, *Akademia pana Kleksa* napisanych oryginalnie w języku rosyjskim i polskim oraz ich tłumaczeń na drugi badany język. Autorka nie poprzestaje na konkluzji, że polszczyzna zbliża się do klasy języków o ramie czasownikowej, ale kontynuuje szczegółową analizę semantyczną czasowników ruchu w obu językach, aby dociec przyczyny tej różnicy. Wyniki tej analizy są mocno zaskakujące – Joanna Łozińska pokazuje na przykładach z badanych powieści liczne różnice w tych dwóch blisko spokrewnionych językach, zwłaszcza w grupach czasowników oznaczających ucieczkę, ruch wstecz (np. *cofnąć się*), powrót, zbliżanie się, wznoszenie się, wchodzenie i wychodzenie. Dalsze analizy pokazują również interesujące różnice w konceptualizacji ścieżki w obu językach.

Ostatnia część monografii jest poświęcona badaniom ankietowym rodzimych użytkowników języka – Polaków i Rosjan. Z analizy mentalnej dostępności czasowników

ruchu wynika, że rodzimi użytkownicy języka rosyjskiego podawali w ankiecie więcej czasowników ruchu kodujących sposób niż użytkownicy języka polskiego. Z analizy opisów ruchu przedstawionego w filmach rysunkowych wynika, że Polacy preferowali czasowniki ruchu kodujące ścieżkę, zaś Rosjanie częściej używali czasowników kodujących sposób.

Trzy niezależne metody badania z wykorzystaniem różnych źródeł (korpus kryminalów, korpus równoległy oraz ankiety) potwierdziły, że język polski zbliża się do języków o ramie czasownikowej, co pokazuje, że podział L. Talmy'ego nie jest absolutny.

W książce *Path and Manner Saliency in Polish in Contrast with Russian. A Cognitive Linguistic Study* zastanawiają niektóre dość zaskakujące opisy gramatyczne dotyczące badanych leksemów, całkowicie niezgodne z opisem tych zjawisk w literaturze polonistycznej. Nie jest do końca jasne, czemu w jednym miejscu pracy Autorka zalicza formy *chodź* i *chodźmy* do paradygmatu czasownika IŚĆ, skoro są to formy czasownika CHODZIĆ. Tworzą one korelacyjną parę imperfektywną leksemów o aspekcie niedokonanym (analogicznie jak czasowniki *biec* – *biegać*, *jechać* – *jeździć*, *lecieć* – *latać*, *płynąć* – *pływać*, *pełznąć* – *pełzać* oraz *nieść* – *nosić*, *wieźć* – *wozić*), co jest charakterystyczne właśnie dla czasowników ruchu i co wyróżnia je spośród innych czasowników w polszczyźnie. Z kolei w tabeli 3.1 Autorka odróżnia już te dwa leksemy jako odrębne – czasownik określony (IŚĆ) i nieokreślony (CHODZIĆ). Zastanawia również fakt uznania czasownika *przysiąść się* za derywat utworzony od podstawy *siedzieć*, podczas gdy jest to wyraz pochodny od czasownika dokonanego *siąść*. Błędne wskazanie podstawy wpłynęło na wykluczenie tego czasownika z analizy – czasownik *siedzieć* faktycznie nie oznacza przemieszczania się, ale czasownik *siąść* już tak (Autorka nie ogranicza przemieszczania się do ruchu w poziomie, na co wskazuje włączenie do grupy badanych leksemów czasowników *padać/paść* i *skakać/skoczyć*).

W ocenianym cyklu wydawniczym poza monografią znajdują się jeszcze trzy artykuły oraz jeden rozdział opublikowany w recenzowanej monografii wieloautorskiej.

Artykuł *The expression of path in three satellite-framed languages. A cognitive study of Polish, Russian, and English*, który został opublikowany w czasopiśmie „Jezikoslovlje” w 2019 r. (70 punktów według listy czasopism MEiN), rozszerza analizę czasowników ruchu o dane z języka angielskiego. Badanie Autorka przeprowadziła za pomocą metody elicytacyjnej. Rodzimi użytkownicy języków polskiego, rosyjskiego oraz angielskiego opisywali scenki z filmów rysunkowych. Mimo że wszystkie trzy języki według kategoryzacji L. Talmy'ego znajdują się w grupie o ramie towarzyszącej, to analiza wyników badań przeprowadzonych przez Joannę Łozińską pokazała kolejną istotną różnicę między nimi –

użytkownicy języka angielskiego znacznie częściej używają czasowników kodujących ścieżkę ruchu niż użytkownicy języka polskiego i rosyjskiego.

W artykule współautorskim *Lexicalisation of vertical motion. A study of three satellite-framed languages*, opublikowanym w czasopiśmie „Cognitive Studies/ Études Cognitives” w 2018 r. (14 punktów według wykazu ministerialnego z 2018 roku) badana jest za pomocą metody elicytacyjnej nieco węższa grupa czasowników – oznaczających ruch pionowy w językach polskim, rosyjskim i angielskim. Habilitantka zauważa, że dla wszystkich trzech języków czasowniki ruchu w pionie znacznie częściej niż czasowniki ruchu w poziomie kodują ścieżkę ruchu, co jest dla grupy języków o ramie towarzyszącej dosyć nietypowe. Ponadto Autorka zaobserwowała dość interesujące zjawisko – chociaż język angielski przewyższał języki polski i rosyjski liczbą czasowników kodujących sposób, to jednak nie korespondowało to z frekwencją użycia tych czasowników w tekstach. Wkład Doktor Joanny Łozińskiej w omawianą publikację to sam pomysł, przegląd literatury, dobór metodologii, zgromadzenie danych z języka rosyjskiego oraz napisanie artykułu.

Rozdział współautorski *Axiology of Polish motion verbs. A cognitive study* opublikowany w 2017 r. w monografii wieloautorskiej *Wartości i wartościowanie we współczesnej humanistyce. III: perspektywa językoznawcza*, pod redakcją A. Kiklewicza i J. Piwowar (według punktacji ministerialnej z 2017 roku – 5 punktów) poświęcony jest analizie wartościowania wybranych czasowników ruchu, typu *szlajać się, lazić, pętać się* z wykorzystaniem koncepcji T. Krzeszowskiego. Z analizy wynika, że zdecydowana większość czasowników zawiera negatywny komponent wartościujący, jedynie dwa czasowniki (*stapać* i *unosić się*) są wartościowane pozytywnie. Wkład Doktor Joanny Łozińskiej w omawianą publikację to pomysł, przegląd literatury przedmiotu, dobór metodologii, zebranie danych językowych oraz napisanie artykułu.

Ostatni artykuł z ocenianego cyklu, pt. *Middle aspect of po-prefixed Polish verbs of motion* opublikowany w 2017 roku w czasopiśmie „Scando-Slavica” (w wykazie ministerialnym z 2017 roku 10 punktów) poświęcony jest czasownikom ruchu z prefiksem *po-* oraz kwestiom aspektu. Z niejasnych powodów Autorka przywołuje badania jedynie dla języka rosyjskiego, ponieważ, jak pisze, jest on najlepiej zbadany. Śmiem twierdzić, że język polski w literaturze polonistycznej i ogólnie sławistycznej jest również całkiem nieźle zbadany i kwestie zarówno aspektu czasownikowego, jak i przedrostka *po-* są dobrze i wyczerpująco opisane. Przykładem mogą być tu prace Z. Striekałowej (*Budowa słowotwórcza czasowników ruchu we współczesnym języku polskim*, „Poradnik Językowy” 1962, s. 205-235), publikacja C. Piernikarskiego (*Czasowniki z prefiksem po- w języku polskim i czeskim: na tle rodzajów*

akcji w językach słowiańskich, PWN 1975), liczne prace H. Włodarczyk (*Czasowniki ruchu a kategoria aspektu w języku polskim*, „Polonica” 6, 1980, s. 49- 56; *L'Aspect verbal dans le context en polonais et en russe*, Paris 1997; *Dynamic Locative Prepositions and Verbs of In Polish*, (w:) *Präpositionen im Polnischen*, red. G. Hentschel, T. Mendel, *Studia Slavica Oldenburgensia* 11, Oldenburg, s. 353-392.), publikacja S.M. Dickeya (*The varying role of po- in the grammaticalization of Slavic aspectual systems: Sequences of events, delimitatives, and German language contact*, „Journal of Slavic linguistics” 2010, 19(2), 175-230.) czy B. Kudry (*Wpływ przedrostków na łączliwość składniową czasowników ruchu*, Łódź 1993).

Habilitationka przywołuje w analizie teorię aspektu L. Jandy, analizę prefiksu *po-* w języku rosyjskim T. Nesseta oraz opis kognitywny aspektu R. Langackera. W konkluzji Autorka stawia tezę, że prefiks *po-* nie koduje ścieżki ruchu, a jedynie jego punkt początkowy. Jest to problem doskonale znany w polonistycznej i sławistycznej literaturze przedmiotu, a o tym, że przedrostek *po-* w czasownikach ruchu ma znaczenie ograniczone jedynie do początku ruchu pisał już szwedzki badacz S. Agrell w 1908 roku (aczkolwiek nie wszyscy badacze aspektu się z tym zgadzają). Habilitationka stawia również tezę, że czasowniki z prefiksem *po-* mają własności zarówno aspektu dokonanego, jak i niedokonanego i wprowadza pojęcie „aspektu pośredniego”. Wydaje się, że Autorka nie odróżnia aspektu jako kategorii gramatycznej w językach słowiańskich i znaczenia czasowników należących do danej klasy aspektowej. Kwestia gramatyczna jest stosunkowo jasna – czasowniki dokonane i niedokonane można odróżnić na podstawie ich własności fleksyjnych – czasowniki dokonane mają jedynie formy czasu przeszłego i nieprzeszłego (wyrażonego formą prostą, np. *napisać*), czasowniki niedokonane tworzą formy czasu przeszłego, teraźniejszego i przyszłego w postaci formy analitycznej (*pisal – pisze – będzie pisał*). Czasowniki dokonane i niedokonane różnią się też zasobem form imiesłowowych (imiesłów przysłówkowy uprzedni można utworzyć jedynie od czasownika dokonanego, podczas gdy imiesłów przysłówkowy współczesny można utworzyć od czasownika niedokonanego). Nie jest to podział absolutny, ponieważ istnieją czasowniki dwuaspektowe, np. *aresztować*. Odrębną kwestią jest znaczenie czasowników różniących się aspektem, ponieważ w językach słowiańskich istotny jest jeszcze rodzaj czynności, jaki czasowniki opisują, tzw. *Aktionsart*. Nie da się tu przełożyć na polszczyznę prostej opozycji dokonany – niedokonany, która funkcjonuje np. w języku angielskim. Co więcej, nie da się na język polski ekstrapolować wiedzy o znaczeniu aspektu w języku rosyjskim czy jakimkolwiek innym języku słowiańskim, zwłaszcza wiedzy dotyczącej derywatów czasownikowych z prefiksem *po-*, ponieważ języki słowiańskie w tym względzie zasadniczo się różnią. Dla języka rosyjskiego (tak jak i dla innych języków

wschodniosłowiańskich) prefiks *po-* jest najważniejszym, podstawowym przedrostkiem perfektywizującym o najwyższej frekwencji. Inaczej jest w języku polskim – co prawda prefiks *po-* ma również bardzo wysoką frekwencję, ale należy do przedrostków już bardzo silnie zgramatykalizowanych – jego znaczenie perfektywizujące mocno się już zatarło, co jest z kolei typowe dla języków zachodniosłowiańskich. Na przykład w języku czeskim (jeszcze bliższym polszczyźnie niż rosyjski) prefiks *po-* bardzo rzadko tworzy dokonane czasowniki ruchu – czeskie *pojti* przypominające polski czasownik *pójść* oznacza ‘zdechnąć’. Wysoka frekwencja prefiksu *po-* w języku polskim wynika z tego, że czasowniki z tym przedrostkiem mogą reprezentować bardzo różne znaczenia – najczęściej to delimitatywy, determinujący czynność czasowo (*pochodzić*), dystybutywy (*powynosić*), inchoatywy (*pokochać*) czy iteratywy (*pogwizdywać*). Ponadto polskie czasowniki ruchu ukierunkowanego z prefiksem *po-* nie poddają się testowi telicznosci (**Jaś szedł do szkoły, ale nie poszedł*) i dlatego są dość nietypowe na tle innych czasowników dokonanych. Zatem być może z tych analiz należałoby wyciągnąć inny wniosek – opis aspektu w duchu kognitywnym dla angielszczyzny nie sprawdza się dla języka polskiego.

Przedstawiony do oceny przez Doktor Joannę Łozińską cykl wydawniczy pt. *Description of translational motion in satellite-framed languages. Evidence from Polish, Russian and English* charakteryzują: zróżnicowana i bogata podstawa materiałowa (korpus tekstów powieści, korpus równoległy dwóch powieści w języku oryginalnym i w tłumaczeniu, wypowiedzi polskich i rosyjskich respondentów w badaniach ankietowych), nowatorskie ujęcie kognitywne oraz krytyczna recepcja typologii Leonarda Talmy’ego, wedle której języki dzielą się na języki o ramie towarzyszącej i języki o ramie czasownikowej. Habilitantka w swoich analizach materiału bardzo konsekwentnie wykorzystuje różne teorie lokujące się w nurcie językoznawstwa kognitywnego. Należy podkreślić jej bardzo dobrą znajomość podstawy teoretycznej i umiejętność wykorzystania jej do analizy języków polskiego i rosyjskiego. W moim przekonaniu najcenniejszą dla dziedziny językoznawstwo i najciekawszą pozycją ocenianego cyklu wydawniczego, która wnosi najwięcej nowych informacji o badanych językach, jest monografia *Path and Manner Saliency in Polish in Contrast with Russian. A Cognitive Linguistic Study*. Niezwykle wartościowe w tym obszernym studium kontrastywnym są zróżnicowana baza materiałowa zgromadzona przez Autorkę, uporządkowana analiza ilościowa danych oraz bardzo szczegółowa i wnikliwa analiza jakościowa, ilustrowana trafnie dobranymi przykładami, oraz jasna i przemyślana struktura monografii ułatwiająca śledzenie kolejnych wątków wprowadzanych przez Habilitantkę.

Dwa artykuły (*The expression of path in three satellite-framed languages. A cognitive study of Polish, Russian, and English* oraz *Lexicalisation of vertical motion. A study of three satellite-framed languages*), które rozszerzają badanie sposobu leksykalizacji ruchu o angielszczyznę, również zawierają bardzo cenne obserwacje dotyczące podobieństw i różnic między językami zaliczanymi przez L. Talmy'ego do jednej klasy języków o ramie towarzyszącej. Najmniej przekonuje mnie artykuł *Middle aspect of po-prefixed Polish verbs of motion*, ponieważ stawiana w nim teza o znaczeniu prefiksu *po-* i „aspekcie pośrednim” czasowników z tym przedrostkiem nie jest w żaden odkrywczą z punktu widzenia polonisty.

Niezależnie jednak od tego ostatniego zastrzeżenia, stwierdzam, że cykl wydawniczy, zatytułowany *Description of translational motion in satellite-framed languages. Evidence from Polish, Russian and English*, przedstawiony do oceny przez Doktor Joannę Łozińską, przynosi jakościowo nową wiedzę lingwistyczną i wnosi znaczny wkład jego Autorki w rozwój językoznawstwa. Spełnia tym samym wymogi osiągnięcia naukowego w rozumieniu art. 16 ust. 2 *Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki* (z 14 marca 2003 roku, ze zm.).

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego po uzyskaniu przez Habilitantkę stopnia doktora

Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora Habilitantka opublikowała 16 tekstów naukowych, w tym dwie monografie: *Motion as a Driving Force in the Acquisition of Polish Spatial Terms*, Olsztyn 2013 r. (25 punktów według zasad obowiązujących w 2013 roku) oraz *Path and Manner Saliency in Polish in Contrast with Russian. A Cognitive Linguistic Study*, Leiden: Brill 2018 r., wchodzącą w skład ocenianego cyklu wydawniczego (300 punktów – zgodnie z zasadami ewaluacji monografie z lat 2017-2020 są punktowane według zasad obowiązujących w 2020 roku) oraz 14 artykułów naukowych. Dwa z ich są poświęcone zwrotności w języku staroangielskim, jeden artykuł podejmuje problematykę wyrażania relacji przestrzennych za pomocą przyimków w języku polskim i angielskim, jedna publikacja jest poświęcona strategiom dekodowania informacji zawartych w wypowiedziach eliptycznych. Dwie prace dotyczą akwizycji relacji przestrzennych u dzieci (nabywania znaczenia przyimka *do* oraz prefiksu *po-*). Pozostałe artykuły dotyczą różnych aspektów związanych z leksykalizacją ruchu – problematyki związanej z prefiksem *po-* oraz sposobów leksykalizacji ruchu w pionie i poziomie. W najnowszych dwóch publikacjach (*Imagery underlying metaphors: A cognitive study of a multimodal discourse of yoga classes* oraz *Yoga instructions*

in Polish and Russian as directive speech acts: A cognitive linguistic perspective) Habilitantka bada profesjolekt instruktorów jogi. W pierwszym z artykułów Autorka koncentruje się na używanych w tym dyskursie metaforach opisujących asany, czyli pozycje w jodze, w językach polskim i angielskim. W drugim artykule (współautorskim) badane są instrukcje w językach polskim i rosyjskim, opisujące sposób wykonywania asan. W tym tekście Habilitantka (wraz ze współautorką) koncentruje się na gramatycznych sposobach wyrażania illokucji i pokazuje zasadnicze, dość zaskakujące różnice między badanymi językami – zdecydowaną przewagę rozkazników dla polszczyzny i użycie czasu przeszłego w liczbie mnogiej w języku rosyjskim, czego nie wykorzystuje się w ogóle w języku polskim.

Autorka publikowała swoje prace w następujących czasopismach z list ministerialnych:

1. „Acta Neophilologica” – artykuły *Old English patterns with self. Evidence from the Anglo-Saxon Chronicle, Manuscript A* (współautorski) oraz *Polish and English locative expressions – an overview* (według wykazu z 2013 roku po 10 punktów);
2. „Prace Językoznawcze” – artykuły *Prefix po- in acquisition from a cognitive linguistic perspective* (według wykazu z 2016 r. 12 punktów) oraz *Attention in Polish constructions coding motion by means of prefix po- w* (według wykazu z 2017 r. 12 punktów);
3. „Cognitive Studies/ Études Cognitives” – artykuł *Lexicalisation of vertical motion. A study of three satellite-framed languages* w (wedle punktacji z 2017 roku 14 punktów);
4. „Jezikoslovlje” -- artykuł *The expression of path in three satellite-framed languages. A cognitive study of Polish, Russian, and English* w (według wykazu z 2019 r. 70 punktów);
5. „Russian Linguistics” – artykuł *The poverty of manner categories in motion verbs coding vertical relations. Evidence from Polish and Russian* w (według wykazu z 2021 r. 100 punktów);
6. „Metaphor and Symbol” – artykuł *Imagery underlying metaphors: A cognitive study of a multimodal discourse of yoga classes* w (według wykazu z 2021 r. 140 punktów);
7. „Language and Cognition” -- *Yoga instructions in Polish and Russian as directive speech acts: A cognitive linguistic perspective* (według wykazu z 2021 r. 100 punktów).

Cztery publikacje Habilitantki to rozdziały w recenzowanych monografiach wieloautorskich:

1. *Motion events and children's sensitivity to animacy. A correspondence analysis*, w: *Dyskurs: aspekty lingwistyczne, semiotyczne i komunikacyjne*, red. A. Kiklewicz i I. Uchwanowa-Szmygowa Olsztyn 2015 (15 punktów);
2. *Without, in between and beyond words: Vp ellipsis and pragmatic inferences*, w: *Towards the ecology of human communication*, red. M. Bogusławska-Tafelska i A. Drogosz, Cambridge Scholars Publishing 2015 (rozdział współautorski, 15 punktów);
3. *The conceptual structure of reflexivity in The Anglo-Saxon Chronicle, Manuscript E* w: *Studies in Lexicogrammar*, John Benjamins 2016, 161-172 (rozdział współautorski, 15 punktów);
4. *Axiology of Polish motion verbs. A cognitive study*, w: *Wartości i wartościowanie we współczesnej humanistyce III. Perspektywa językoznawcza*, red. A. Kiklewicz i J. Piwovar, Olsztyn 2017, 73-81. (artykuł współautorski, 15 punktów).

Daje to łączną punktację **853**. Według Web of Science H-index Habilitantki wynosi **1**. Choć ilość dorobek Doktor Joanny Łozińskiej nie jest zbyt obfity, należy jednak podkreślić, że Habilitantka, zwłaszcza w ostatnich latach, publikuje w renomowanych czasopismach językoznawczych o zasięgu międzynarodowym. Należy również docenić bardzo dobrą publikację w prestiżowym wydawnictwie naukowym Brill. Publikacje Habilitantki są znane i cytowane, o czym świadczy index H wynoszący 1 (co w naukach humanistycznych jest dobrym wynikiem).

4. Ocena aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej Habilitantki

Na wstępie warto podkreślić dużą mobilność Habilitantki, która w okresie podlegającym ocenie, od momentu uzyskania stopnia doktora, otrzymała trzy stypendia naukowe na staże zagraniczne – na dwa pobyty w Cambridge w 2010 i 2021 roku oraz na pobyt w Kaliningradzie w 2015 roku. Habilitantka wystąpiła z referatami na 12 konferencjach, w tym 9 konferencjach międzynarodowych. Tematyka referatów koncentrowała się wokół analizy dyskursu instruktorów jogi oraz leksykalizacji ruchu.

W okresie podlegającym ocenie Habilitantka otrzymała nagrodę Rektora II stopnia za osiągnięcia naukowe.

Wysoko należy ocenić działalność dydaktyczną doktor Joanny Łozińskiej, która wypromowała ponad 100 prac licencjackich oraz 16 prac magisterskich oraz jej aktywną działalność na rzecz popularyzacji nauki.

Nieco niżej oceniam działalność organizacyjną Habilitantki, która w ocenianym okresie pełniła funkcję opiekuna roku i dwukrotnie była członkiem komisji rekrutacyjnej.

5. Konkluzja

W świetle sformułowanych wyżej ocen osiągnięcia naukowego, a także pozostałej aktywności Habilitantki, stwierdzam, że Doktor Joanna Łozińska spełnia warunki do uzyskania stopnia doktora habilitowanego zawarte w art. 16 ust. 2 z dn. 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym i o stopniach tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 roku, poz. 882 ze zm. w Dz.U. z 2016 r. poz. 1311).

